

BODYGUARD

HOOFDSTUK 1

‘Hoofd laag houden!’ schreeuwde Connor. Een salvo van kogels sloeg in de stenen muur.

Zijn vip was in shock en probeerde steeds opnieuw hun schuilplek te ontvluchten, maar dat was wel het domste wat hij kon doen. Een wandelingetje over straat was veranderd in de nachtmerrie van iedere bodyguard. En nu zaten ze gevangen in een zorgvuldig beraamde hinderlaag.

Connor wist dat zijn volgende zet cruciaal was. In gedachten nam hij de B-C-O-procedure door.

Beoordeel de dreiging. Twee schutters. Eén in een steeg, één achter een boom. Met de bedoeling om te doden, niet om gevangen te nemen.

Counter het gevaar. Zijn eerste prioriteit was dekking zoeken en zijn vip in veiligheid brengen. De lage stenen muur waarachter ze zich hadden verstopt, bood slechts tijdelijke bescherming. Zodra de schutters andere posities innamen, zouden zijn vip en hij gemakkelijke doelwitten zijn.

Ontvlucht de vijandelijke zone. Gemakkelijker gezegd dan gedaan!

Connor drukte zijn microfoon in. ‘Alfa Eén aan Controlekamer. Verzoek evacuatie, spoed.’

Zijn oortje kraakte. Toen hoorde hij Charley, operatieleider van het Alfateam, antwoorden: ‘Alfa Eén, dit is de Controlekamer. Versterking onderweg. Drie minuten.’

Drie minuten? dacht Connor. Over drie minuten waren ze morsdood. Zonder eigen wapens waren ze kansloos. Connor

had een exit-strategie nodig... en snel.

Terwijl Connor de vip met zijn lichaam afschermd, keek hij over de muur en scande de directe omgeving. Een paar bosjes rechts van hen zouden hen afschermen tijdens een vluchtpoging, maar niet beschermen tegen geweervuur. Een wagen die verderop geparkeerd stond, bood ook weinig hoop; Connor was veertien en kon niet autorijden, laat staan dat hij er een zonder sleutel aan de praat kon krijgen! Hij keek naar het gebouw erachter – een klein magazijn met kantoren. De achteringang was maar tien meter verderop, maar ze moesten over open terrein rennen. Toen Connor keek waar de vijand zat, zag hij dat de schutter achter de boom dichterbij kwam. Hij had geen andere keuze dan de oversteek wagen.

‘Rennen!’ gromde hij, terwijl hij zijn vip bij de arm pakte. Samen sprintten ze naar het magazijn.

Connor schermde de jongen met zijn lichaam af, terwijl de vijand het vuur opende. Kogels suisdan rond en eentje scheerde rakelings langs zijn oor. Hun voeten stampten op het asfalt en ze bereikten het magazijn ongedeerd, met dank aan hun snelheid. Of was het gewoon puur geluk?

Connor drukte de deurhendel naar beneden.

‘NEE!’ schreeuwde hij, terwijl hij als een bezetene aan de dichte deur begon te trekken.

Hij draaide zich met een ruk om. Ze waren nu weerloze doelwitten. Connor duwde zijn vip achter een grote vuilcontainer op wielen. De jongen probeerde verder te rennen en brulde: ‘Ik wil niet dood!’

‘Laag blijven!’ beval Connor, terwijl hij hem stevig naar de grond drukte. Daarna voegde hij er met opeengeklemden kaken aan toe: ‘Amir, je maakt het me niet gemakkelijk.’

‘Sorry,’ antwoordde zijn vriend, die van achter zijn veiligheidsbril grijnsde. ‘Maar ik speel een panische vip.’

‘Nou, doe dan iets minder panisch!’ smeekte Connor, terwijl de kogels in de metalen container sloegen.

Amir huiverde en bedekte zijn hoofd met zijn armen. ‘Gezien de omstandigheden valt dat niet mee, of wel?’

Richie, die in het trainingsscenario een schutter speelde, had

zijn positie in de steeg verlaten. Hij vuurde een salvo verfkogels af. Ling, de andere schutter, deed hetzelfde en was ondertussen bij het einde van de lage muur aangekomen. Als het een van hen zou lukken om Amir met een verfkogel te raken, zou Connor een onvoldoende scoren voor de oefening.

Een maand geleden had hij de opdracht om de dochter van de Amerikaanse president te beschermen met succes volbracht. De rest van het Alfateam was van hem onder de indruk, maar ook een beetje jaloers op zijn nieuw verworven status. De enige andere persoon met een gouden Buddyguard-insigne in het team was Charley – en zij had dat echt verdiend – terwijl hij nog maar een groentje was.

Daarom waren bepaalde collega-buddyguards het als hun missie gaan zien om Connor tot het uiterste te testen, ‘zodat hij niet naast zijn schoenen zou gaan lopen’, aldus Ling. Connor kon de plagerijtjes best hebben, maar vroeg zich diep vanbinnen af of zijn eerste opdracht geen beginnersgeluk was geweest. Zijn vader had bij de SAS gezeten. Hij was een van de beste bodyguards in de branche geweest, maar dat betekende nog niet dat Connor uit hetzelfde hout was gesneden. Voor zijn eigen gemoedsrust moest hij zich bewijzen, zodat niemand meer, ook hijzelf niet, aan hem zou twijfelen.

Connor drukte zijn microfoon weer in. ‘Alfa Eén aan Controlekamer. Waar blijven ze?’

‘Alfa Eén. Nog dertig seconden. Behoud positie.’

Terwijl er nog meer verfkogels tegen de container en op het asfalt voor zijn voeten sloegen, vroeg Connor zich af wat voor keuzes hij nog had.

Richie kwam dichterbij en richtte zijn vizier op Amir. Connor duwde Amir achter de rolcontainer nog verder omlaag. Verfkogels kletterden ertegenaan als hagelstenen. Een zwarte Range Rover scheurde de straat in. De chauffeur remde met gierende banden en zette het gepantserde voertuig in als schild tegen Richies aanval. De verfkogels spatten nu tegen de wagen.

Maar nu was Ling er nog. Met vijftien meter open terrein tussen hen in kón ze haar doelwit niet missen. Connor beseftte dat de situatie hopeloos was. Of ze nu wegrenden of bleven

zitten, ze zouden hoe dan ook worden neergeschoten.

Ineens kreeg hij een idee. Hij schopte de remmen van de afvalcontainer los, greep Amir vast en duwde met zijn schouder tegen de grote container.

‘Wat doe je?’ riep Amir. Toen de container over het pad in de richting van de Range Rover rolde, duwde Connor Amir mee naar voren.

‘Het vuilnis wegzetten,’ antwoordde Connor met een grijns. De container, die weergalmde door de krachtige inslag van Lings verfkogels, begon snelheid te maken, terwijl Connor en Amir ernaast renden om de kogels van Ling te ontwijken. Toen stootte de container tegen de muur en kwam abrupt tot stilstand. Nu ze hun enige beschutting kwijt waren, sprintten ze naar de Range Rover.

Verfkogels sloegen tegen de motorkap en voorruit. Connor rukte het achterportier open en duwde Amir de wagen in. Connor dook er na hem in en viel boven op hem op de vloer.

‘GASSEN, GASSEN, GASSEN!’ schreeuwde hij naar de chauffeur.

De chauffeur trapte het gaspedaal diep in en scheurde weg uit de vijandelijke zone.

BODYGUARD **HOOFDSTUK 2**

Connor glimlachte tevreden. Tegen alle verwachtingen in had hij het gefikst: hij had zijn vip gered. Maar toen Amir zich naar hem omdraaide, verdween zijn glimlach abrupt. Midden op het rechterglas van Amirs veiligheidsbril zat de rode vlek van een geëxplodeerde verfkogel.

‘Hoe kun je nou geraakt zijn?’ riep Connor uit. Hij klom op de achterbank en sloeg gefrustreerd op de armleuning. ‘Ik had je van alle kanten afgeschermd.’

Amir zette zijn veiligheidsbril af en wreef over zijn neusbrug. Amir kwam oorspronkelijk uit Delhi. Een tengere jongen met een hoekig gezicht, heldere ogen en achterovergekamd zwart haar. ‘Was dat maar zo. Het deed verrekte pijn.’

De chauffeur bracht de Range Rover tot stilstand en keek naar hen over haar schouder. Jody, een voormalig lid van de koninklijke lijfwacht, was een van hun instructeurs op het hoofdkwartier van Buddyguard in Wales. In haar zwart-rode trainingspak en met haar donkerbruine paardenstaart leek ze meer op een fitnessstrainer dan op een bodyguard. Maar dat was het hele idee: niet veel mensen zouden vermoeden dat een vrouw deel uitmaakte van een team van bodyguards, en dat maakte hen zo effectief.

‘Einde oefening, Connor – je vip is morsdood,’ zei ze. Ze trok geamuseerd een smalle wenkbrauw op naar Amir, wiens gezicht onder de verf zat. Toen werd haar gezichtsuitdrukking strenger. ‘Als dat een dumdkogel van een sluipschutter was geweest, was Amir nu onthoofd.’

‘Had weinig verschil gemaakt,’ merkte Charley op, die op de passagiersstoel zat. ‘Hij gebruikt zijn hoofd toch nooit,’ voegde ze er met haar zonnige Californische accent en een knipoog aan toe.

Amirs mond viel open en hij deed net of hij diep gekwetst was. ‘Hé, volgende keer mag jij vip spelen.’

Charley staarde uit het raam. ‘Kon ik dat maar...’ verzuchtte ze.

Toen Jody de Range Rover keerde, zag Connor Charleys gezicht weerspiegeld in het raam. Haar hemelsblauwe ogen stonden dof en ineens was er van haar gebruikelijke zelfvertrouwen niet veel over.

‘Niets houd je tegen om de volgende keer de schutter te zijn,’ stelde Connor voor.

Via het raam zag hij dat Charley een losgekomen blonde lok achter haar oor stopte. En dat ze weer glimlachte.

‘Dat zou oneerlijk zijn,’ antwoordde ze. Via het raam ontmoetten haar ogen de zijne. ‘Je zou het nog geen tien seconden uithouden,’ zei ze uitdagend.

Connor lachte. Daar twijfelde hij niet aan. Ondanks het feit dat Charley nu in een rolstoel zat, had ze veel talent. Ze was ooit Quicksilver Junior Surfkampioen, een kei in oosterse vechtsport en sprak vloeiend Mandarijn. Het zou Connor niet verbazen als ze ook een fantastische scherpschutter was!

Jody parkeerde voor het oude pakhuis en ze stapten uit. Alle leden van het Alfateam verzamelden zich voor de evaluatie van de trainingsoefening. Marc, een magere jongen met geblondeerd haar, die de oefening had gefilmd om tijdens de les te bekijken, sloeg Connor sympathiek op de rug. ‘*Quelle malchance!* Je had het bijna gered.’

Connor hield de deur voor Charley open en haalde zijn schouders op naar zijn Franse vriend. ‘Bijna, ja.’

‘Bijna is niet goed genoeg,’ verklaarde Ling. Ze droeg een geweer dat veel te groot leek voor haar kleine, tengere figuur. Haar ovale gezicht werd omlijst door een gitzwart bobkapsel, en in één kant van haar engelachtige neus glinsterde een zilveren piercing.

‘Precies,’ zei Richie met zijn zware Ierse accent. ‘Dat is net zoiets als bijna wegspringen voor een aanstormende trein. Je wordt toch geraakt.’ Hij vuurde een paar verfkogels op de vuilcontainer af om zijn woorden kracht bij te zetten.

‘Kappen!’ waarschuwde Jody, terwijl ze Charleys rolstoel uit de kofferbak van de Range Rover tilde. ‘Niet iedereen draagt een veiligheidsbril.’

‘Sorry, mevrouw,’ antwoordde Richie. Hij grijnsde verontschuldigend. Het zonlicht lichtte zijn beugel op als de diamant op de voortand van een rapper. ‘Ik wilde even onze overwinning vieren.’

Charley liet zich behendig in haar stoel zakken en volgde de anderen. Toen Connor in het rond keek, merkte hij dat er nog één teamlid ontbrak.

‘SCHOT IN DE ROOS!’ schreeuwde Jason, die plotseling van de brandtrap van het tegenovergelegen gebouw sprong. Hij marcheerde op hen af en droeg zijn geweer als Rambo over zijn schouder. Jason was gespierd voor zijn leeftijd en had een krachtige kaak en warrig donker haar. Het zou Connor niet verbazen als zijn Australische teamgenoot echt dacht dat hij Rambo was.

‘Ik moet sluipmoordenaar worden,’ zei Jason, en hij gaf Richie en Ling een high five.

‘Moet ik nu bang worden?’ zei Ling ondeugend. Ze gaf hem een por. ‘Ach, proberen kan altijd!’

‘Zat je op het dák?’ zei Connor. ‘Ik dacht dat er in deze oefening maar twee schutters waren.’

Jason haalde zijn schouders op. ‘Helaas moet ik je teleurstellen.’

‘Maar dat is niet eerlijk,’ zei Connor. Hij draaide zich om naar Jody voor een verklaring. ‘Bij alle anderen waren er maar twee.’

‘Als bodyguard mag je nergens van uitgaan,’ antwoordde ze. ‘Dreigingen kunnen van alle kanten komen en in aantal variëren. Daarom moet je ogen in je achterhoofd hebben.’

Ze richtte zich tot de rest van het Alfateam. ‘Vanwege de stress van een gevechtssituatie loopt je lichaam over van de adrenaline en stresshormonen. Hoewel je kracht en reactievermogen

hierdoor worden vergroot, is “tunnelvisie” een negatief gevolg ervan. Je verliest het zicht op je omgeving en richt je uitsluitend op het gevaar recht voor je. Zoals Connor net heeft ervaren, kan dat tot fatale fouten leiden.’

Connor slaakte een ontmoedigde zucht. Tijdens de oefening had hij niet één keer omhooggekeken. Dit was de vierde keer op rij dat hij een test niet had gehaald. Vanwege zijn slechte prestaties begon hij ernstig aan zijn bodyguardcapaciteiten te twijfelen.

‘Niet zo somber kijken,’ zei Marc. ‘Die vuilcontainer was superslim. Het staat allemaal op film. Echt gaaf!’

‘En doeltreffend,’ gaf Ling met tegenzin toe. ‘Ik heb al mijn kogels aan je verspild.’

‘Maar de container had hen niet tegen echte kogels kunnen beschermen,’ merkte Jason snel op.

‘Een onzichtbaar doelwit is moeilijker te raken,’ kaatste Charley terug. ‘Het was een goede afleiding.’

Jody knikte. ‘Dat was het zeker. Connors tactiek zou hun overlevingskansen hebben vergroot. Maar,’ ze wees naar de met verf besmeurde Range Rover, ‘omdat hij zijn vip niet goed heeft beschermd, moet hij de auto wassen.’

BODYGUARD

HOOFDSTUK 3

‘Meneer Gibb! Meneer Gibb! Kloppen de beschuldigingen?’

‘Geen commentaar,’ mompelde de Australische minister van Energie. Hij wurmde zich tussen de hordes journalisten door. Er werd een camera in zijn afgetobde gezicht geduwd, en de flits verblindde hem. Kwaad duwde hij het toestel weg.

‘Gaat u uw ontslag indienen?’ riep een andere verslaggever.

‘Hoeveel geld heeft de deal u opgeleverd?’

‘Geen commentaar,’ snauwde Harry Gibb. Hij was nu bij de glazen deuren van het door airco gekoelde overheidsgebouw in Canberra en wrong zich naar binnen. Terwijl de beveiligers de pers op afstand hielden, beende Harry over de gepolijste marmeren vloer naar de lift. Hij drukte met een kleine, dikke vinger op de knop. Een paar tellen later klonk er een *ping* en schoven de deuren open.

‘Harry!’ riep een bekende stem achter hem.

De stem van de senator klonk vinnig. Harry deed alsof hij zijn collega niet had gehoord. Hij stapte de lift in en drukte op de knop voor de juiste verdieping. De senator versnelde zijn pas, maar was een seconde te laat. De metalen deuren schoven voor zijn gezicht dicht.

Terwijl de lift omhoogsisde, streek Harry snel zijn dunne, verwaaide haar glad en trok zijn das recht. Hij was buiten adem en voelde het zweet door zijn overhemd dringen. Op de vierde verdieping stapte hij uit. Harry, een dikbuikige man die pakken droeg die hem nooit goed pasten, haastte zich zo waardig mogelijk door de kantoortuin. Iedereen had het nieuws

intussen natuurlijk al gehoord. Hij was een getekend man, maar weigerde dat te tonen.

Toen hij bij zijn kantoor aankwam, stond zijn secretaresse op om hem te begroeten. Met een schaapachtige blik gaf ze hem de post van die dag aan, maar die sloeg hij geërgerd weg.

‘Later,’ bromde hij. Hij was zich bewust van de opgelaten stilte die er heerste op kantoor.

Nadat hij de deur achter zich had dichtgedrukt, zette hij zijn koffertje neer en plofte in zijn leren stoel met hoge rugleuning. Hij wreef in zijn bloeddoorlopen ogen en zuchtte diep. Heel even droomde hij dat alles weer gewoon was, dat de politieke storm die hem dreigde te overspoelen verdwenen was. Maar toen hij zijn ogen opendeed, zag hij een exemplaar van de *Australian Daily* op zijn bureau liggen. Op de voorpagina prijkte zijn boeventronie. MINISTER VOOR MIJNEN VULT EIGEN ZAKKEN MET GOUD, schreeuwde de kop.

Harry keek er woedend naar. Bij zijn slaap klopte een ader.

Zijn telefoon rinkelde, maar hij negeerde hem.

Terwijl Harry naar de beschuldigende tekst staarde, voelde hij ineens druk op zijn borst. Hij graaide in zijn jaszak naar zijn hartpillen. Tegelijkertijd rukte hij zijn bureaulade open en haalde er een dunne zilverkleurige heupflles ‘voor noodgevallen’ uit. Hij schudde een paar pillen in zijn hand, spoelde ze weg met een flinke slok whisky en moest hoesten van de scherpe alcoholkick. Van zijn huisarts moest hij de sterkedrank laten staan, maar vandaag kon het hem niet schelen.

Harry leunde achterover in zijn stoel en wachtte tot de pijn in zijn borst wegtrok. Terwijl de kramp langzaam afnam, nam zijn woede weer toe.

‘Die bemoeizuchtige gluisperige rotzak!’ gromde hij. Hij sloeg met zijn handpalm op het mahoniehouten bureau, waarna de krant op de grond gleed.

Zijn hoofd tolde van woede. Sterling was eigenaar van de *Australian Daily* en vrijwel alle andere nationale kranten. Maar dat gaf hem nog niet het recht zich met zijn zaken te bemoeien. Alsof de handen van de mediamagnaat zelf zo schoon waren! Hoe vaak was die glibberige aal al niet aan vervolging ontsnapt

voor belastingontduiking, illegale overnames en zakelijke schandalen? Sterling was minstens zo corrupt als hij, zo niet corrúpter!

Harry nam nog een slok whisky. Hij was het slachtoffer van Sterlings drang naar lasterlijke krantenkoppen. Het doelwit van een fanatieke verdachtmakingscampagne – alles om maar meer exemplaren van zijn kranten te verkopen. Als vooraanstaand politicus wist Harry Gibb heel goed hoe hij zijn eigen belangen moest beschermen.

Hij zou zich beslist niet zomaar overgeven en zonder strijd ten onder gaan.

Harry Gibb was een vechter. Hij zou álles doen om dit te overleven.